

Markéta Forró

—

Případ okradené alchymistky

NÁCHOŘEČÍ

LEGENDA:

- I – skleník**
- II – strážnice**
- III – lázně**
- IV – U Králíčka**
- V – Na Lávičce**
- VI – vdova**

Poznámka: mapa zachycuje pouze centrum města. Mapu celého Spolenska najdete vzadu.

Markéta Forró

Případ okradené alchymistky

edice Pemmikan

Případ okradené alchymistky

Copyright © 2025 Markéta Forró

© 2025 Gnóm! – Jakub Němeček

Cover art & illustrations © 2025 Václav Šlajch

Pemmikan Library # 6

První vydání. First edition.

ISBN 978-80-88299-57-8

*Mé rodině, které vděčím
za své sklony k pochybným
slovním hříčkám.*

Prolog

Když se mu něco otřelo o nohu, cukl sebou tak prudce, že si div neprokousl ret. Tma kolem ho znervózňovala. Malá lucerna ozařovala prostor jen asi půldruhého metru na každou stranu a za hranicí světla se rýsovaly zdeformované tvary. Páchlo to tady jako v chlívě, panovalo tu lepkavé, chápatvé dusno, které mu ohmatávalo tvář pod vlněnou kápí a připleskávalo zpoceně vlasy na čelo, takže se co chvíli nutkavě drbal.

Koláč světla plynule míjel jednotlivé rostliny.

Kytky. Co je tak úžasného na kytkách? Neviděl jediný důvod, proč by měl někdo pošetile plýtvat penězi na to, aby topil rostlinám, když jsou venku závěje a v nich mrznou obyčejní lidé jako třeba on. Poctivým chudým občanům je zima, zatímco tahleta zatápí kytkám! Je to hanba. Tu loupež si naprosto zaslouží. Himbajs Šůviks si odplivl do měkké, tmavé půdy a posunul se dál. Pořád nenašel, co hledal.

Na okamžik měl pocit, že svůj cíl zahlédl za těmi velkými, jakoby voskovými listy v levém

rohu. Odhrnul je a vzápětí vyjekl bolestí. Hned si ale uvědomil, co provedl, a ztuhl na místě. Slyšel ho někdo? Po chvilce se uklidnil. Zdálo se, že celý dům spí. Ani jeho parťák mu nepříspěchal na pomoc. Himbajs se ukřivděně zamračil. Toho Provose mu byl čert dlužen, k příštímu kšeftu už ho rozhodně přibírat nebude. Není na něj spoleh.

Štíhlými prsty si hmatal po obličejí. Těsně pod levé oko se mu zabodl malý předmět. Opatrně ho vyndal. Štíplo to, ale tentokrát už si dal pozor, aby zůstal potichu. Přiblížil předmět ke světlu. Trn. Ta kytky po něm flusla! Měl bych to tady celý spálit, pomyslel si rozhořčeně, vždyť ten prales ohrožuje nevinný lidi. Kdo ví, co všechno tady číhá!

Vzpomněl si, jak jeho matka pěstovala v hliněných hrncích u chalupy pelargonie. Neměl je rád. Smrděly mu. Ale máma na ně nedala dopustit, byla hrdá, jak jí kvetou. Kolikrát jsme neměli co do huby, ale hlavně že jí kvetly kytky, zašklebil se do tmy.

Náhle si uvědomil, že ho škleb nějak bolí. Jako by mu tuhly čelisti. Pokusil se zhluboka nadechnout, ale nešlo to, zužovalo se mu hrdlo. Začal chraptivě bojovat o dech, pustil lucernu a oběma rukama si tápal po krku. Nahmatal veliký otok.

Chtěl volat Provose, ale hlasivky ho neposlouchaly. Padl na kolena, pořád si svíral krk a ze všech sil se snažil dostat do plic trochu kyslíku. Jenom... se... trochu... nadechnout...

Lucerna po pádu na zem zhasla a celý skleník se ponořil do tmy.

1.

„Děkuji, děkuji! Zítra ve stejnou dobu na stejném místě, řekněte o tom přátelům! A nezapomeňte zmínit, že poslední tři písně večera hraju na přání.“

Bel zamrkal na dvojici mladých žen nejbliž pódiu. Zachichotaly se a přitiskly se víc k sobě, až zašustilo hedvábí. Byly opravdu vybraně oblečené, na podnik tohoto ražení snad až příliš. To bylo samozřejmě dobré znamení. Každý večer byla společnost v krčmě Na Lávičce pestřejší. A bohatší.

Šeptanda fungovala.

Bel se naposledy uklonil a pružně seskočil z pódia. Dřevěná podlaha zaduněla a oblak pilin dolétl až k hedvábným sukním dam. Znovu se zachichotaly a unisono povytáhly okraje sukní nad kotníky. Když je bard minul a ani trochu přitom nezpomalil, zklamaně svěsily koutky úst.

Ale přesto zítra přijdou znovu. Barbarský bard byla poslední senzace kulturní scény v Náchořečí. Na Lávičce vystupoval už několik večerů za sebou a všichni ho chtěli vidět. A slyšet. Majiteli podniku rostla tržba a Bel každou noc usínal s hřejivým

pocitem, že tohle je ono. Takhle vypadá splněný sen.

Dnes jsou to čtyři tisíce občanů náchořečských, zítra třináct tisíc v Hrabouči a pozítří může vystupovat přímo na královském dvoře ve Zvyrteli.

No dobrá, i sebechvála má své hranice, napomenul sám sebe. Ve skutečnosti jeho jméno a písně zatím znal jen zlomek měšťanů, ale i to si zasloužilo něco dobrého na oslavu a svlažení namáhaného hrdla.

Je-li někdo bardem v těle dva metry deset vysokého barbara, nese to s sebou jisté výhody. Jednou z nich je snadný pohyb v přeplněných prostorách. Lidé mu bez váhání uhýbali z cesty, takže za okamžik došel až k nejzazšímu stolu, zastrčenému v rohu. Tázavě pohlédl na jeho osazenstvo. Dvě ženy si mlčky vyměnily pohled a ta bližší mu pokynula rukou ukrytou v rukavici ze zeleného atlasu. Kolem stolu se vznášel oblak těžké květinové vůně, zřetelný i navzdory všem pachům krčmy.

Bard se hlučně posadil.

„Dnes jsem se překonal,“ prohlásil a protáhl se, až dřevěná židle nebezpečně zavržala.

Druhá žena, snědá, s kobaltově modrými vlasy vyčesanými do vysokého copu, mírně povytáhla

jedno obočí. Taky modré. Pak se podrbala na bradě a zhluboka si přihnula z korbele před sebou. Její společnice ukrývala obličej v kožešinou lemované kápi. Prsty v rukavici přejížděla po těle vysoké sklenice s bílým vínem, na okamžik ji zvedla k ústům, jako by se chtěla napít, ale pak ji zase opatrně položila.

„Myslel jsem, že jste mě pozvaly, abychom si trochu pohovořili. Ale jestli mám celý večer mluvit sám, budu potřebovat trochu promazat hlasivky. Dnes večer se pořádně nadřely,“ prolomil nakonec barbar ticho.

„Omlouvám se za naši hrubost.“ Modrovlasá žena odložila korbel a zadívala se bardovi upřeně do očí. Ty její měly trochu kočičí tvar, možná šikovně vyspravený tužkou na oči, možná se tak prostě narodila. „Jsem Alla. Alla Suncana. To je moje partnerka, Johana Hojková. To ona tě dnes zatoužila vidět.“

Bard přikývl. Usoudil, že představováním sama sebe ztrácet čas nemusí. Ty dvě si přece zjistily, co je zač, a poslaly mu prostřednictvím krčmáře vzkaz, že s ním po vystoupení chtějí prohodit pár slov. Otočil se k dosud mlčenlivé Johaně a vyčkával.

„Ráda tě poznávám, Bellasi. Nebudu chodit kolem horké kaše. Tvé písně jsou pěkné, kvůli nim tu ovšem nejsme.“ Shodila kápi a odhalila kulatý obličej. Rudohnědé vlasy jí končily těsně pod bradou. Hlas měla překvapivě drsný a trochu nepříjemný, možná za to zčásti mohl úsečný způsob řeči. Belovi se mnohem víc zamlouval hluboký, zastřený hlas její partnerky, který se táhl jako černý sirob.

„Jestli tu nejste kvůli mému umění, proč vlastně?“

Bel zapřemýšlel, jestli se odváží osvěžit namožené hlasivky specialitou podniku, koktejlem s ohnivým kořením, které si krčmář nechává dovážet z Dnesnee. Citlivější hosté si stěžovali, že by stejně tak dobře mohli z korbelů popíjet lávu. Díky tomu nakonec krčma přišla ke svému jménu.

Alla a Johana si vyměnily pohled. Nelíbí se mi to, říkaly oči pod modrým obočím. Mně se to líbí ještě míň než tobě, odpovídala mlčky její společnice. Bel si významně povzdechl. Mám žízeň, jsem unavený a ztrácím trpělivost, znamenal jeho vzdech.

Mlčenlivá konverzace mezi ženami zjevně dospěla ke konci. Alla se naklonila k barbarovi.

„Včera v noci nás vyloupili.“

„Ano?“ odvětil bez zájmu.

„Přesněji, pokusili se nás vyloupit. Johana se obává, že by se mohli vrátit.“

„A co s tím já mám společného?“

„Potřebujeme někoho, kdo by nám nějakou dobu strážil skleník. Někoho, kdo dokáže vyděsit pouhou svou přítomností, takže zloděj si uvědomí, že jeho snažení je marné,“ řekla Johana a zadívala se na barbarovu dlaň s roztaženými prsty spočívající na stole. Její ruka v zeleném atlasu vedle ní působila jako dlaň dítěte.

„Jinými slovy, potřebujete někoho, jako jsem já.“ Bel si znovu povzdechl. „Víte, беру si to trochu osobně. Já nejsem rváč. Jsem umělec.“

„To zloděj přece vědět nemusí,“ podotkla Johana.

„Jistě. I zloději mají předsudky.“ Barbar se otočil a zamával na krčmáře. Nad ohnivou specialitou nakonec zvítězilo obyčejné, poctivé pivo. Když krčmář objednávku vyřídil, otočil se bard znovu k ženám. „Říkaly jste skleník?“

„Možná bychom měly začít od začátku,“ usoudila Alla.

„To by bylo rozhodně ku prospěchu věci,“ utrousil Bel a vyprázdnil korbel na jediný hlt. Když

prázdná nádoba klepla o stůl, zadíval se na Johanu, která trochu pokrčila vznešený nos. „Říkal jsem, že jsem umělec. Žízeň bardů je věčná.“

„Jsem alchymistka, ale mou opravdovou vášní jsou rostliny. Ty, které mám ráda, ale zdejší podnebí nesnášejí zrovna snadno,“ začala Johana.

„A jaké to jsou?“ skočil jí Bel do řeči.

„Cizokrajné, vzácné, jedinečné. Krásné,“ odpověděla. Bardovi neušlo, jakým pohledem přitom střelila po své společnosti. „Nechala jsem si postavit skleník. Prosklené zdi, vytápění horkou vodou. Jsem bohatá.“

„Kdo by to byl řekl.“

Johana ani nemrkla. „Včera po rozednění, ostatně jako každé ráno, jsem přišla zkontrolovat rostliny. Na podlaze ležel mrtvý muž. Bylo zjevné, že už mu není pomoci. Zasáhl ho trn kořistláku. Jeho smůla, že přišel zrovna v tomhle týdnu. Kořistlák vystřeluje trny jen pět nocí v roce. Zítra už by zloděj vyvázl bez úhony.“

Snažila se mluvit monotónně, bez emocí, jako by doma nacházela mrtvoly každý den, ale Belovy cvičené uši dobře zaznamenaly jemné chvění hlasu.

„Vedle něj ležela zlodějská lucerna, která se dá zakrývat a odkrývat podle potřeby. A vůbec, ten chlap celkově vypadal, že tam nezabloudil jen tak z ulice,“ navázala Alla, jako by se byly domluvily. „Přišel krást. Okamžitě jsme zavolaly městskou gardu. Poznala v něm jednoho chmatáka, jmenoval se Himbajs Šůviks. Tělo odvezli, tím to pro gardisty skončilo.“

„A pro vás ne? Mrtvý muž se těžko vrátí dokončit, co začal. I když v tomhle městě člověk nikdy neví. Čarodějové mívají různé nápady, něco o tom vím,“ poznamenal Bel.

„Mrtvý se nevrátí, ale živý by mohl. Byli dva,“ utrousila Johana.

„Jak to víte?“

„Můj asistent to ví. Má zakázáno vodit si do domu kohokoli cizího, ale tu noc zákaz porušil, nejspíš ne poprvé. Muchloval se se svou milovanou, a když ji vyprovázel ven, zahlédl z domu utíkat neznámou postavu. Přiznal to, až když uviděl mrtvolu.“

Kořistlák
útočný

„Pro co podle vás šli?“ Bel si nemohl pomoci, začínalo ho to zajímat. Nejspíš se v něm ozval ten jeho zpropadený smysl pro drama.

„Těžko říct. Pro peníze nejspíš ne, to by se pohybovali v úplně jiné části domu. Možná je zajímavé rostliny, ale v těch se vyznám jen já a můj asistent. Jak by mohli nějakí mizerní zloději vědět, po čem pátrat? Spíš si myslím, že měli namířeno do mé laboratoře, kam se člověk dostane jedině skrz skleník.“

„Na tom ale teď vůbec nezáleží,“ vstoupila do rozhovoru Alla. Sirobový hlas ztvrdl. „My od tebe potřebujeme jedině, mistře zpěváku. Abys předvedl svaly a zaplašil každého zloděje, kterého napadne strkat k nám rypák.“

„Co bych z toho měl?“

„Kolik tady dostaneš za večer?“ Johana se pohrdavě rozhlédla kolem. „Nemusíš odpovídat. Dám ti trojnásobek. V podstatě za nic, stačí, když vydržíš na místě. Postarám se, aby se rozkřiklo, že nám dům hlídá barbarský bijec.“

„Už jsem říkal, že nejsem rváč.“ Bel zavrtěl hlavou. „Když jsem měl naposledy co do činění s mrtvolou, vyklubala se z toho tak zamotaná historie, že z toho mě i bratra bolela hlava dobrých

pár týdnů. Ještě že nechcete, abych zjišťoval, kdo ho zabil. Tentokrát je pachatelem kytka. To by se Efovi určitě líbilo.“

Alla si ho změřila a v očích se jí zablýsklo. „A co kdybys zjistil, kdo k nám ty zloděje poslal, mistře zpěváku? To bys dovedl?“

Johana ji sjela pohledem. Takhle původní domluva zjevně nezněla.

„Proč tím nepověříte gardu?“

„Garda...“ Johana zaváhala a bard skoro viděl, jak se jí v hlavě otáčí kolečka. „Garda má mrtvého zloděje. Dopadl se a potrestal sám, aniž by museli vyvíjet nějakou činnost. Takové mají nejradši. A o tom druhém muži nevědí. A než se zeptáš, ne. Nemáme s gardisty zrovna nejlepší vztahy.“

Bel by přísahal, že je v tom něco víc, něco, co mu nechtějí prozradit. Smysl pro drama už ho popadl oběma rukama za ušní boltec a hulákal mu do ucha ze vzdálenosti dvou centimetrů.

„Zmiňoval jsi bratra,“ připomněla Alla. „Víc hlav víc ví. Byl by ochotný se k tobě přidat?“

„Zatím bych ani neřekl, že jsem vůbec ochotný já,“ zabručel bard, ale smysl pro drama mu tančil na hlavě, tvrdou pěstičkou ho bušil do lebky a usvědčoval ho ze lži.